

Ige: Jób. 30,16-31
30,35-36

Az elmúlt vasárnapokon hallottunk Sára várákozásáról a gyermekre, majd Dávid várákozásáról a büntetésre. Ma pedig Jób szavai szólaltak meg a Szentírásból. Ha pedig Jób, akkor szenvedés, azaz várákozás a gyógyulásra.

Advent harmadik vasárnapján erről lesz szó. Aktuális azért, mert az Ünnepek közeledte különösen is sebezhetővé tesz minket. A betegség, veszteség, gyász, az árvaság érzését hatványozottan nehéznek, már-már elhordozhatatlannak érezzük.

A betegség a tehetetlenség állapota. Háromszorosan is.

- Részben, mert betegségek mindig jönnek, támadnak, és nem nagyon tudunk védekezni ellenük. Hiába a védőoltások, hiába vannak a vitaminok, immunerősítő szerek, valami mindig megtalál minket. Ha pedig megbetegszünk, kiszolgáltatottá válunk. Lelkileg is sebezhetőek leszünk. gyakran csalódottak és elkeseredettek is leszünk.
- A tehetetlenséget éljük át sokszor a gyógyítók is. Mert minden beteg más, és így más kezelés, más adag, más terápia szükséges a gyógyulás érdekében. Mindig jönnek új, eddig nem ismert korokozók. Más betegségek pedig időről időre felütik a fejüket (pestis, TBC). Nem vagyunk urai a betegségeknek, és az emberi szenvedésnek sem.
- És tehetetlenek vagyunk akkor is, ha a családban ér valakit betegség, mert ez néha alapjaiban változtatja meg a családunk életét. Egy telefon az óvodából, váratlan időben bágyadtan hazavánszorgó gyerek az iskolából, és már kattog is az agyunk: Mikor rendel az orvos? Mikor tudom elvinni? Ha sokat kell várni mit mulasztok el? Hogy fogok felkészülni? Ki tud helyettesíteni? A leckéért kell menni valakinek... És akkor még nem is beszéltünk azokról, akiknek magatehetetlen rokont kell ápolni éjjel nappal. Ugyanakkor mit meg nem tennénk szeretteink gyógyulásáért. Pénzt, fáradságot, utánajárást nem sajnálunk, csak hogy meggyógyuljanak.

Ebben a tehetetlen, kiszolgáltatott állapotban mindannyian a csodára várunk, a gyógyulásra. Ezt tette Jób is.

Jób feddhetetlen, becsületes, istenfélő, rosszkerülő ember volt. Ezek a jelzők sorakoznak róla. Helyzete a thaiföldi Tsunami, a tavaszi árvíz, vagy a vörös iszap katasztrófa túlélőihöz hasonlít, akik mindenüket és mindenkiüket elveszítették és még maguk is megbetegedtek. Ők is várákozóak. Jobb sorsra, csodára, gyógyulásra.

1. Jób várákozásának első lépése a számonkérés. Miért történt mindez? Miért éppen velem? Miért éppen most? Végignézi az életét és úgy érzi, hogy ő ezt nem érdemelte meg. Jönnek a barátok, az ő felvetéseiket is visszautasítja, hogy valami bűne kellett, hogy legyen, ami miatt ez történt vele. Mert sok ilyenkor az „okos” ember, aki könnyen mondja ki, hogy megérdemeltük a szenvedést, vagy betegséget. És ezek a barátok csak nem tángítanak, mondják a magukét, okoskodnak. Segítenek, de az ilyen segítség nem segítség egy beteg, szenvedő ember számára. Jób ugyan unos-untalan visszautasítja őket. „Mihaszna orvosoknak” nevezi őket, de kezd fogyni a lelki ereje. Elbizonytalanodik. Talán Isten nem is figyel rá, talán elfelejtette. „Segítségért kiáltok hozzád, de nem válaszolsz”. Isten hallgat.
2. Ez a hallgatás még tehetetlenebbé tesz Jóbot. Istent kegyetlennek nevezi. De vár, mert él benne a remény, hogy történnie kell valaminek. Próbál keresni, kutatni, megkapaszkodni valamiben, ami még támasz, ami még irányt mutat a teljes ködben. Aki vezetett

már autót nagyon sűrű ködben, az is ilyen: nincs tájékozódási pont, nincs fény, nincs felezővonal, semmi, ami segítene az úton haladni. Tegnap előtt este beszéltem valakivel, aki sok gyermeket nevel, elveszítette a munkáját egy évvel ezelőtt, most megkapta a család a végkielégítés utolsó részletét. Egy év alatt nem talált munkát. „Minden lehetőség ki van véve a kezünkől. Tudom, hogy ott van Isten és cselekedni fog, de most nincs semmi a szemünk előtt, ami erre mutat, csak a tehetetlenség és a várakozás, és a rettetet, hogy az utcára kerülünk. Ezt érzi Jób is, a bizonytalanságot.”

3. De vár, mert nem tehet mást. De ezt egyre nehezebb elviselnie. A körülötte levőket is egyre nehezebb elviselnie, de nekik is őt elviselni. A szenvedő ember türelmetlenné lesz. Falusi néni mondta, aki több idős családtagot is ápolt, hogy mindig az a legrosszabb a szenvedő szemében, aki a legközelebb van, aki mellette van, valahogy igyekszik könnyíteni szenvedéseit. A beteg ember kapcsolatai is nehezzé, terheltté válnak.
4. Jób eljut a kiüresedés állapotáig. „Bőröm megfeketedett, csontom pedig ég a láz miatt. Citerám gyászosan szól, sípom síró hangon.”
5. Még ez sem az utolsó állapot, mert eljut oda, hogy bizonyos lesz abban, hogy elkerülhetetlen a halála. „Jól tudom, hogy halálba viszel”.

De a halál nem jön. Mert Jób történetének nem ez a vége. A várakozás nem a halállal teljesedik be.

Jób Istennel való kapcsolata is megszűnik már ebben az állapotban. Már nem tud imádkozni: „Bárcsak meghallgatna valaki.” De Istenhite nem szűnik meg. (Amikor az ember eljut idáig, hogy olyan csalódott, olyan kiüresedett, hogy imádkozni sem tud, akkor milyen jó, ha ezt valaki megteszi helyette, mellette.)

És innen lehet elindulni és újraépítkezni. Felmenni a lépcsőn, eljutni a várakozás beteljesedéséig, a gyógyulásig. A mindent elengedni tudó Jóbnak Isten végül válaszol. Válasza minden reményt felülmúló válasz. „Jóra fordította az Úr Jób sorsát...jobban megáldotta azután, mint azelőtt.”

A várakozás, az ő adventje eljuttatta őt a legnagyobb mélységekig, és a legnagyobb magasságig.

Az Advent arra emlékeztet minket, hogy a végén van beteljesedés, van élet, van gyógyulás. Még akkor is, ha az út odafelé nagyon nagy mélységeken vezet át. Mert a Karácsonyi Gyermekek születésével az ember új lehetőséget kapott. Benne Isten felmutatta, hogy Ura az egész teremtettségnek, ura minden emberi nyavalyának, bűnnek. A teljes gyógyulás kezdete a Karácsony. A Te testi lelki gyógyulásodé is. Erre a teljes gyógyulásra várunk mai Jóbokként tehetetlenségeink, bánataink között is. Legyen beteljesedett várakozásunk! Legyen gyógyulásunk! Ámen.

Lomentné Szopkó Tünde lelkész